

Richard Schuil: Olympisch Lustrum in Londen

Richard Schuil won in 1996 in Atlanta olympisch goud als deel van het Nederlands volleybalteam. Nog twee maal zou hij in die discipline naar de Spelen gaan, voor hij overstapte naar het beachvolleybal. In 2012 viert Schuil zijn olympisch lustrum in Londen. En dat is de laatste keer.

“Na Athene had ik geen zin meer in de zaal. Ik speelde in Italië en wilde wat anders doen. Op het strand spelen, voor de lol.” Hij vond een vaste partner in Reinder Nummerdor. Het lijkt alsof jaren later plezier nog steeds zijn grootste motivator is. Hier zit geen man met goudkoorts. “We begonnen hier niet aan met het behalen van succes als insteek. Meer van: we zien het wel. Als ik mag kiezen, vind ik de prijzen op het strand mooier dan het goud uit Atlanta. Als ik nu een medaille win, ben ik er meer bij betrokken. In de zaal ben je één van de zes of zeven. Met z’n tweeën heb je het zelf gedaan. En we zijn de eerste Nederlanders die dit in beachvolley hebben behaald.”

De samenwerking met Nummerdor leidde naar hoogten. “Als ik wist dat ik met iemand anders goud zou winnen in Londen, zou ik wisselen. Maar we weten allebei dat er in Nederland niemand beter is dan wijzelf. We hebben zoveel getraind. Elke dag alleen maar herhalen en slijpen. Balletje passen, 100.000 keer.” Zijn de twee atleten ook vrienden? “We zitten tussen vrienden en collega’s in. Hij is meer van het nadenken. Ik ben een doener. We zitten niet vaak bij elkaar aan de eettafel.” Dan toch: “Nee, we zijn zeker wel vrienden.”

Schuil en Nummerdor hebben hun Olympische nominatie op zak en hoeven alleen nog vormbehoud te tonen. Dat is een formaliteit. Maar ook van de deelname aan het toernooi zelf wordt Schuil niet zenuwachtig. “Voor ons is zijn de Spelen net zo’n toernooi als ieder ander. Vier jaar geleden gingen we voor goud. Nu zeggen we dat niet meer. Natuurlijk willen we het hoogste bereiken, maar we hebben het niet meer als doel. We zijn wat ouder en worden niet meer als favoriet gezien. De rol van outsider past ons prima. Het is makkelijker olympisch kampioen te worden dan wereldkampioen. In Londen doen er maar twee teams per land mee. Op de WK stuurt Brazilië zes teams en Amerika vier of vijf. Maar...we kunnen van iedereen winnen.”

Schuil is tijdens Londen 39 jaar oud, en dus ‘op leeftijd’ voor een atleet. Toch worden hij en de drie jaar jongere Nummerdor nog niet voorbij gestreefd door jongere talenten. Hen lukt het nog niet de Spelen te bereiken. Ervaring maakt Schuil en Nummerdor beter. “We trainen in dezelfde hal als de jonge jongens, en hebben veel contact. Ze vragen veel.” Dan met een knipoog: “We willen niet te veel helpen, want dat gaan ze ons voorbij. Nee, over vier jaar staan ze er zeker. Er wordt hard met ze gewerkt. In Rio zijn er wel tien jongens die fluitend mee kunnen doen aan de top.”

Schuil is eruit. Niet het toernooi in Londen vormt het eind, maar het jaar daarna. “In 2013 spelen we nog de WK en een paar toernooien en dan is het schluss. Dat hebben we afgesproken. We hebben nu nog een sponsor voor twee jaar, en in 2013 word ik 40. Dat lijkt ons een mooi moment.” Hij zal meer tijd besteden aan zijn bedrijf. Met een vriend biedt hij sporters fiscale begeleiding. Hij put uit ervaring. En Nummerdor? “We zullen elkaar na 2013 nog wel tegen blijven komen.”